

-----*Podraženi*

0. Bezstarosti

---Podraženi

Bezstarosti

Ondřej

Věnováno šílenství, jež žije v nás a jež v nás žít bude, ačkoliv budeme dávno po smrti.

A mé ženě.

Chycen v dlani své vlastní

Stál jsem na vlakovém nádraží. Bylo nádherné a dlouhé. Jezdila tady spousta vlaků. Takové žluté, zelené, velké, malé, osobní, nákladní. Fakt spousta vlaků. Všechno jsem to sledoval, jako by mi bylo pět. Nadšen z primitivních maličkostí. Byla se mnou i moje rodina včetně mé přítelkyně. Vlaky se všechny zastavily na nástupišti a my nastoupili. Jak už to tak bývá, vlak se měl rozjet, ale nestalo se tak. V dálce nad horou jsme viděli, jak se asi pět majestátních vírů spouští z nebe a postupně se do sebe zamotávají. Za pár okamžiků se z nich stalo obří tornádo směřující k nám.

Nenahánělo hrůzu. Bylo krásné, bylo klidné. Trumflo svět a došlo klidu a míru a my ho sledovali, tak jako já často sleduji mou duši, jak je paradoxní, jak je klidná i rozpustilá. Jak je výbušná, ale přesto mírná.

Tornádo se blížilo. Každý si ho fotil. Mluvil o něm. Děti ukazovaly svými malými prstíky směrem k tornádu. Všichni žasli. A když se přehnal přes nás, nikdo nešílel. Nikdo se nebál. Na chvíli jsme se i octli uprostřed tornáda. To je najednou krásně a naprostý klid. V tom momentě však nikdo nepromluvil. Paralyzováni tím božským klidem jsme sledovali, jak zase nadchází vítr. A za několik málo okamžiků bylo tornádo pryč. Krásný úkaz přírody. Jako když jdete do zoo, zdálo se.

Všichni jsme o tom mluvili. Teta s jejími dvěma syny, strýc, můj otec, má matka, má přítelkyně. Všichni jsme žasli. Ještě nám trochu vlály vlasy. Fotili jsme se. Jako banda turistů, jako blázni na pustém ostrově.

Někdo z davu ve vlaku však zařval. Najednou se nad horou tvořilo další tornádo. Nikdo však už nezůstával klidný. Jakoby se to předešlé tornádo nikdy nepřehnal. Jakoby to bylo poprvé, co lidé vidí tornádo a jsou si jistí jeho drtivou

silou. V duši se mi objevila černá skvrna. Něco mě chytilo pod krkem, svíralo mi hrdlo. Každý se rozeběhnul do všech stran a já v okamžiku zůstal sám. Přebíhal jsem z jednoho vagónu do druhého, hledal další vlaky, žádný mi nepřišel bezpečný. Toto místo ovládl netečný zmatek.

Utíkal jsem směrem pryč z nádraží, když jsem zahledl svého otce. Seděl zapříčen o velikou dřevnou bednu a přidržoval jednoho člověka, který seděl v ní. Řval na mě, ať jdu rychle k němu. V bedně byl ještě druhý člověk. Zdálo se, že to byli dva bezdomovci. Neměli kam jít. Neměli kam se schovat. Někdo jim musel pomoci. Bylo to jako úkaz, že jsem vůbec schopen někomu pomoci. Okamžitě jsem se zapřičil na druhé straně bedny a přidržel druhého člověka. Viděl jsem, jak náruživě si otec svou roli užívá. Jak se snaží někomu pomoci.

Když se kolem hnalo to tornádo, smál jsem se. Jako jediný v blízkém okolí jsem se smál. Věděl jsem to, že jsem jediný, ale nemohl jsem si pomoci. Snad vždycky jsem chtěl být jediný, alespoň mě tento pocit naplňoval v tu danou chvíli. Tornádo s sebou bralo vlaky i koleje, lidi i střechy. Bylo to ničivé, ale přitom krásné. Ukazovalo to ďábelskou ničivost, ale i skvost. Nesmírný skvost.

Když bylo po všem, bezdomovci nám děkovali. Stále děkovali a děkovali. A já se rozloučil s otcem a šel do jednoho tmavého baru. Setmělo se i venku, to jsem poznal ještě dřív, než jsem vešel dovnitř. Bar byl v rohu dvou paneláků, zapadlý, skoro tajný.

Vešel jsem dovnitř a uviděl v boxu sedět partu mých přátel i s mou přítelkyní a známým tatérem. Probírali jsme kárky na svých předloktích. A pili jsme. Pili jsme zelené absinth, pili jsme gin, pili jsme pivo, pili jsme a pili. A potom jsem měl pocit, že mi někdo něco kέρuje na ruku.

K vědomí jsem se dostal až venku. Šli jsme s partou v nočním děsu za městem. Všude byl ale podezřelý klid.

Najednou mě v sekundě někdo chytil pod krkem a táhnul pryč, přátelé se mě snažili vyprostit ze sevření starého chlapa v plášti, jak jsem si kouskem oka stihl všimnout. Táhl mě ale absolutně rychle, skoro jako po zemi. Skoro jako by mě netáhl člověk, ale lano přivázané k autu, které nabírá rychlost.

Když mě to takhle chvíli šoupalo po zemi, objevil se vedle mě dřevěný kůl zabodnutý do země, držící nějaké pletivo. V té tmě jsem toho moc nerozeznával. Instinktivně jsem však vyndal kůl ze země a bodnul ho chlápku přímo do stehna, až zaúpěl bolestí a pustil mě. Začal jsem utíkat. Utíkal jsem a utíkal, jako šílený. Dostal jsem se až k nějaké lavičce, na které jsem za pár chvil usnul.

Probíral jsem se svým mozkiem a mými myšlenkami. Snažil jsem se je třídít, ale bez výsledku, bylo to jako nějaká psychóza jako náraz do mozku po strašně moc situacích zmáklých za několik málo chvil.

Když jsem se probral, svítilo nádherné slunce. Šplhalo se k obloze jako dravý pták. Svítilo mi na cestu. Musel jsem se dostat na nádraží, cítil jsem, že je tam má žena. Musel jsem ji najít.

Za pár chvil jsem se zase octl na nádraží. Na hrozně dlouhém nádraží. Potkal jsem nějakou ženu, pořád se usmívala. Měla dredy spletené do copu. Ukazovala mi nějakou kórku na předloktí. Vypadlo to docela dobře, vypadalo to klidně a optimisticky. A já hledal svou ženu.

Vydal jsem se dál. Potkal jsem známého a ten se mě zeptal, kolik bych chtěl za tu helmu, co mám na hlavě. Sundal jsem z hlavy přilbu, o které jsem do této chvíle vůbec netušil. Byla to taková přilba ze starých dob na staré motorky. Měla brýle proti prachu, vypadala staře. Zažila si své. Prodal jsem mu ji za tři stovky a rozešel se dál.

Dostal jsem se do malinkých uliček. Spíše labyrintu, než uliček. Byly to zdi mezi domy. Zasmušilé feťácké místa. Byly špinavé a naháněly mi strach. Prodíral jsem se dál, doufajíc, že nikoho nepotkám.

Když jsem se z těchto podivných míst dostal, stal jsem na nějaké střeše. Nebyla moc vysoká. Nade mnou se ještě tyčil nějaký hotel. Byl to nehorázně luxusní hotel. Podíval jsem se na svou levou paži. Najednou na ní byla kérky. A když jsem hýbal rukou, byl na ní pár a líbal se. Vypadalo to docela dobře. Byl jsem pyšný. Ten inkoust mi vyplavoval mozek, zdálo se.

Po pravé straně jsem uviděl terasu. Dostal jsem se k ní po úzké stříšce a přeskočil na ni. Všechno bylo bílé. Luxusní. Bílé a zlaté a luxusní! Vycházel jsem v hotelu po schodech nahoru. Nevěděl jsem ani, kam se dostanu. Šel jsem prostě nahoru. Spíš jsem chtěl najít svou ženu a dostat se z hotelu. Minul mě nějaký pikolík. Měl motýlka a smoking a nesl tác s nedojedeným jídlem. Docela jsem dostal hlad. Pozdravil jsem ho a on si mě sjel očima a pozdravil mě také. Když jsem se dostal na nějaký horní balkón a nevěděl už kudy, rozhodl jsem se sejít dolů. Toto rozhodnutí mi ale vyvrátil zrovna křičící alarm po celém hotelu. Došlo mi, že po mě jdou. Že tu nejsem zvaný. V panice jsem našel nějaký výtah na jídlo a vlezl do něj. Uvnitř to bylo vypočítané, útulné. Výtah se rozjel nahoru. Jel jsem strašně dlouho. Přemýšlel jsem, ale nedocházelo mi nad čím. Snad nad vším, snad nad ničím. Sám nevím.

Když jsem ucítil, že se výtah zastavil, pěstí jsem rozbil jednu ze stěn a vysoukal se z něj pryč. Najednou jsem spatřil partu taliánských mafiánů sedících kolem velkého stolu. Jakmile mě uviděli, okamžitě začali jásat a tleskat a uctívat mě. Nechápal jsem, o co šlo.

Když jsem si sednul ke stolu a připálil si nabízený doutník, najednou jsem spatřil mou nedávno vydanou knihu

v obrovské velikosti. Stála tam jako jejich pomník. Uctívali ji. Byla to jejich bible. Jejich bible, kterou jsem já napsal, nabízeli mi jídlo, cigára, víno, všechno! Byl jsem v ráji. Já se jich ptal akorát na to, kde je moje žena. A oni ukázali jedním směrem. Byl to směr k západu slunci. Ke kterému vedly čirou náhodou koleje. Až tehdy jsem si uvědomil, že ten stůl je jakýmsi nádražím a že kolem vedou koleje. Rozešel jsem se vstříc nádhernému slunci.

Něco mě probudilo. Ležel jsem ve své posteli. Podíval jsem se automaticky na hodiny. Uběhly tři minuty od chvíle, kdy jsem se rozhodl zavřít knihu a jít spát. Chytil jsem se za čelo a trochu se smál. Přišlo mi to fascinující. Tak kreténský sen. Život ve snu je vlastně druhým životem. Všechny ty události jsem zapsal do mobilu jako náčrt toho, co jste právě dočetli. Věřte snům, jako mě.

Exkluzivní večer

Až nebezpečně okouzující místo. Až nebezpečně okouzující tma. Nebezpečí dýchající mi za krk jako karma, jako svědomí, jako všechny tyhle věci. Nehmatatelné, ale děsivé. Děsivost sama je nejděsivější a neintenzivnější v lidském vědomí.

Ne, že bych teď právě psal nějakou hororovou povídku nebo tak něco, ale kamkoliv člověk jde, všdycky vlastně uvidí alespoň kousek místa, zdánlivě nevinného, kde strach kouká. Třeba pozpa stromu, číhá za rohem, klečí ve stínu.

Se strachem jsem se octnul v temné uličce. Vítr si hrál s bordelem uprostřed dvou paneláků. Jako vystřihnuté klišé z filmu. Měl jsem ruce v kapsách. Sám sebe jsem přesvědčoval, že jsem nad věcí. Kdyby ale tehdy někdo viděl mé oči, vyčetl by z nich obavu a strach. Člověk umřít prostě nechce, ale připravuje se na to celý život.

A já jsem se předurčil k tomu, že budu mlátit do klávesnice, jako když hrál na kytaru punkáč ze Sex pistols.

Dostal jsem se z uličky a oddechnul si. Nikdo mi nebyl v patách, nikdo mi nic neukradl, nikdo mě neprobodl nožem. Možná jsem byl tak ztracená existence, že to nestálo za to. I vrah má nějakou morálku, no ne? Nebo ne?

Můj život je špatný v tom, že strašně moc přemýšlím. V noci se převaluju, přemýšlím. Tělo chce spát, mozek jej nenechá. Je to jako moucha, která vám lítá kolem hlavy, ale vy ji nikdy ani nespátříte. Vyžívá na vás, vyhrává nad vámi. Lítá tam a lítá a vy šílíte, nevíte, co máte dělat, oháníte se jako blázni, ale k ničemu to není. Metaforicky se vlastně oháníte slovy v různých životních situacích, ale nic tím nedokážete. Možná sobě v hospodě u piva, to je tak všechno. A přiznávám se, týká se to taky hlavně i mě.

V dálce se objevil supermarket, fajn, půjdu si pro pivo. Ještě ho nezavřeli, ještě neutnuli šílenost lidí utrácet peníze za kraviny. Mm, pivo, fajn, je to božský nápoj a já ho potřebuju ke svojí existenci. Možná bych si jich měl koupit pět. Abych mohl žít víc, abych si dokázal svou existenci.

Slyšel jsem zpoza supermarketu nějaké zvuky. Kdysi se tam docela dost shlukovali moji známí. Podívám se, říkám si.

Došel jsem k davu a byl přivítán obrovským humbukem, že jsem se jim zjevil. Kopnul jsem do sebe pár loků z ruma, pár loků z vodky, a pár svých piv. Byl jsem v ráži. Ukazoval jsem svoje myšlenky jako dvě nadřžené coury, které si to dělaj. Všechny ty polohy se střídaly a ostatní žasli, poslouchali mě nebo ne, mně to bylo jedno. Ukazoval jsem, že ty coury fakt umí šukat a že k tomu nepotřebují nic jiného než jejich vlastní existenci. Zvláštní uvažovat o mých myšlenkách jako o courách.

Tři z mých kámošů se zvedli a rozhodli se, že pojedou do hajzlu pro – asi nějaký chlast. Okamžitě jsem se přidal. Za pár okamžiků jsem seděl v bílém sedanu. Seděl jsem za řidičem vzadu a chlamal jsem se s ostatními pasažéry na účet řidiče, že je absolutně namol a pod vlivem trávy. Té oné kouzelné trávy, kterou nehulím, protože můj mozek si vystačí sám. Možná mám strach, možná jsem po trávě měl schýzu, která dokázala probudit ty mé nejhorší myšlenky.

Nasrat, vyjeli jsme tedy z parkoviště od supermarketu poháněni naftou a našim mládím. Nejbližší řidičák ležel tam někde v těch panelácích pěkně v šuplíku a jeho vlastník spal se svou ženou, zatímco to děti poslouchaly, omámené touto realitou a nevědomostí.

Šinuli jsme si to rychlostí větru, po které se ptáci jen vezou. A my byli ptáci, kteří se vezli. Pozoroval jsem cestu kolem sebe. Jak rychle se míhá, jak krásně to okolí splývá, jak

nádherné to je, jak všechno jde rychle do hajzlu. Jako mávnutím rukou, jako erekce psa.

Rychlost se blížila stovce stejně rychle jako levotočivá zatáčka. Shodou okolností ta zatáčka byla dvacet metrů od autovrakoviště. Jaká to ironie. Zasraná ironie!

V momentě jsem uslyšel jen pištění brzd. Ticho a brzdy. Kopanec dopředu, holeně (kdybych nebyl připoutaný) na sračku. A to byla chvíle, kdy jsem ten zasraný strach neměl!

Všechno, co nebylo přišpendlené v tom autě, se proletělo kabinou.

Připadalo mi to, že jsem byl mimo dobrou půlhodinu, ale trvalo to pár sekund. Někdo mi otevřel dveře a vytáhl mě ven.

Když jsme se všichni čtyři dozvěděli, že jsme v pohodě, krom rozřízlé ruky řidiče, myslel jsem, že ho zabiju.

„Ty zasraný čuráku!“

„Pičo, jsi v pohodě, nestěžuj si!“

„Stejně tě zabiju, kreténe, podívej se na to auto, kurva!“

Auto bylo na sračku. Naprali jsme to do malého kopečku přilehlého k té zatáčce. Kolem dokola nikdo nebyl. Bylo ticho, jen můj řev lekal vrány.

„Kdybys nebyl můj kámoš, zabil bych tě, ty píčo!“ řval jsem a přitom se smál. Něco mi přišlo směšné. Možná to, že jsme takoví čuráci. Že jsme si vůbec dovolili myslet si, že jsme snad nesmrtelní nebo co.

„Nasrat, vrátíme se zpět a budeme dělat, že nic.“

„A jak jim vysvětlíš tu ruku vole?“

„Uděláme to tak, řekneme, že skákal salto a rozbil se,“ přidal se třetí.

„Jste kokoti?“ přidal se čtvrtý.

„Tak co chceš vymyslet,“ my na to.

„Mě je to u piče vole,“ rozhodl se a šel a já s ním

Od té doby uběhlo docela dost času. Zjistil jsem pár věcí. Nesmrtelní opravdu jsme, strach je jen pocit a za úspěch si můžeme sami.

Katastrofa

„A když jsem tam došel, ukázalo se, že mě strašně moc miluje.“

„Jak to?“

„No. Nevěřil bys. Ležela tam nahá, hleděla mi svýma zelenýma očima do těch mých. Nádherná ženská. Řeknu ti, že tohle chlap jen tak nezažije. Vlastně nikdy. Tahle ženská je jedinečná. Je tak šílená, že to někdy končí katastrofou. Přesto jsem do ní absolutní blázen.“

„Katastrofou? Povídejte mi o nějaké.“

„Tenkrát byla docela mrazivá noc. Seděli jsme v jednom prázdném baru. Několik lidí tam chlastalo. Hulákali, řvali kraviny, prostě klasická opilecká noc. Já a Carol jsme seděli v rohu toho baru a poslouchali jukebox. Pili jsme Zetko, bylo to krásné. Nějaká punková hudba doprovázela náš příjemný večer. On by to příjemný a klidný večer i byl. Ale jak se ukázalo, do baru přišly nějaké dvě ženské. Sedly si naproti do boxu. Jelikož jsem docela oblíbený autor v tomhle zatuchlém městě, asi mě poznaly. Nonstop se na nás dívaly. Docela mě to sralo, ale držel jsem se svého drinku, v němž jsem utápěl své nervy ústící přímo z toho prokletého protějšího boxu, kde seděly ty dvě hnusné ženské.“

„A jak vypadaly?“

„Záleží na tom, doktore?“

„Vlastně moc ne.“

„Carol si toho samozřejmě všimla a začalo jí to docela patřičně srát. Slibovala, že jestli dopije drink a ty dvě čůzy na nás budou pořád ještě civět, vstane a něco udělá. Na to já jsem přikyvoval. Vlastně jsem s ní souhlasil. Akorát jsem nebyl tak konfliktní jako ona. Tohle ona v našem vztahu dokázala vždycky líp.“

„Co se stalo dál?“

„Co se stalo dál? Dopila druhý drink, vstala a rozešla se k protějšímu boxu. Ani jsem neprotestoval. Jen jsem sledoval. Přeživší sráč, posera a zbabělec. Co na to říct. Vzala židličku, která stála u jednoho stolu a hodila ji přímo doprostřed stolu mezi ty dvě mrchy. Stůl se rozletěl na dva kusy a celá hospoda ztichla.“

„Zajímavé.“

„Nepřerušuj mě.“

„Dobrá.“

„A potom vzala ty dvě za vlasy, vytáhla je k východu baru a vykopala je ven. Řvala u toho, že na nás nikdo civět takhle nebude. Ta vášeň a ten oheň v jejích očích byli vidět na míle daleko. Bylo to nádherné. Musel jsem zaplatit rozbitý stůl, sklenice, židle a dveře baru. Ale stálo to za to.“

„A byla někdy agresivní na vás?“

„Jednou jí upadnul talířek,“ pohladil jsem si jizvu na pravé ruce.

„Schválně?“

„Asi ne.“

„Pak vás miluje a vy jste šťastný.“

„Asi máš pravdu. Tak já jdu. Díky, pane doktor, jsi třída,“ zvolal jsem radostně, vstal z gauče a šinul si to ven z ordinace psychiatra Maxe Starosti. V tu chvíli mi totiž něco docvaklo.

„A ještě jedno, Ondřejí!“

„Copak?“ otočil jsem se.

„Doktorům se vyká.“

„Aha, pardon,“ zasmál jsem se a prchal.

Víte, co mi docvaklo? Spletl jsem si dveře. Chtěl jsem jít na kožní.

Lepší svět

Vyšel jsem ven z domu a slunce mě praštilo přes ksicht. Dal jsem si ruku na oči a přes škvíru mezi prsty pozoroval chvíli okolí. Lidi vypadali tak šťastně. Žili ty jejich obyčejné životy s takovou vervou a snahou o štěstí, že si nevšímali ničeho jiného. Možná to dělali dobře. Já však asi ne.

Když se mi zmenšily zorničky, rozešel jsem se po ulici. Mladý talentovaný blbeček s černou košilí, vyhrnuté rukávy, béžové kraťasy, hlavu plnou odhodlání a ženských. Vyndal jsem benziňák z kapsy a škrstal. Chvíli trvalo, než se v tom nesnesitelném horku objevil plamen. Tak to bývá vždycky. V prostředích, kde čekáte, že se něco bude mít dobře, se nakonec moc necítí, nechce tam být. A já se necítil dobře nikde. Zapálil jsem si cigaretu.

Vzpomněl jsem si, že mám v zadní kapse sluneční brýle. Vytáhl jsem je a utřel z nich všechny tabák a žmolky. Podíval jsem se přes ně do slunce a nasadil si je. Mohl jsem se vlastně vyvarovat celé té blbosti s dlaní na ksichtu. Ale kdo má vše, nemá nic a naopak, ne?

Dneska mi to docela myslelo, šel jsem kolem domů a cítil se v tom sídlišti docela dobře. Všichni ti sráči jako by zmizeli, udělali mi cestu k výsluní. Vlastně jsem rádoby odcházel pryč do lepšího světa.

Lepší svět se údajně schovával na druhém konci města. Bylo mi nesnesitelné horko, ale nezabránilo mi to v tom, abych vždycky, když procházela pěkná ženská, posunul brýle dolů a mrknul na ni. Většinou udělala odporný, ženám vlastní, úšklebek a já se jen rozesmál. Otáčel jsem se za nimi a sledoval jejich vrtící se zadečky, jako by to byla nutnost. Jako náboženský rituál. Dalo se říct, že jsem se k nim modlil.

Ležel jsem kdysi s jednou krásnou a mladou v posteli. Hlavu u jejího zadku. Líbal jsem ho a vzýval do nebes,

promlouval jsem k němu. „Máš překrásnou prdel,“ řekl jsem, aniž bych se jí podíval do jejího božského obličejce. Líbal jsem tu prdel a pořád se k ní modlil. „Dej, ať se mi vyplní všechny mé sny. Dej, ať se k tobě můžu denně modlit navždy. Dej, ať vždy zůstaneš taková, jaká jsi,“ a tak.

Ale to jsem do háje odbočil. Přešel jsem město, skočil mezitím do bistra pro sýr v bulce, mou oblíbenou specialitu, žral a blížil se k cíli.

Cíl byla taková nenápadná budova asi dvacet pater vysoká, tyčící se nad celým městem. V sedmáctém poschodí měly zázemí zdejší noviny. A já nestačil tak trochu platit nájem a už mě to sralo. Musel jsem tam jít.

Jel jsem výtahem a ťukal si nohou do rytmu nějaké kravině, co mi hrála v hlavě.

Dlouhá chodba, dveře, dveře, dveře. „Lepší svět“ napsáno na jedněch. Zaklepal jsem a vešel dovnitř.

Vevnitř jsem se ocitl tváří v tvář nádherné sekretářce. Vypadala jako všechny sekretářky. Měla takové ty brýle, sukni, sáčko, hrála si s propiskou a nevnímala mě.

„Ehm,“ dal jsem najevo svou - z nějakého důvodu důležitou - přítomnost.

„Oh, promiňte, potřebujete něco?“

„Jsem Wrajt a měl jsem se dostavit na pohovor,“ zhoupal jsem se ze špiček na paty.

„Ach, ano, sedněte si.“

Sednul jsem si do křesla a čekal. Sekretářka ani nedala najevo tomu za těmi dveřmi, že tady jsem. Nezvedla svůj nadržžený zadek a neřekla nic. Pořád si hrála s propiskou. Znervózňovalo mě to. A tak jsem se rozhodl zahrát si s ní hru. Vytáhl jsem svůj zapalovač a otvíral a zavíral ho. Skromnou kancelář s novinami na zdech a reklamami a sexy ženskou za stolem probíhali zvuky mého zapalovače.

Nejprve tomu nevěnovala žádnou pozornost. Snažil jsem se na ni upřeně a co nejsvůdněji dívat. Po chvilce si mě všimla. Přestala si hrát s propiskou a práskla s ní o stůl. Sjel jsem pohledem na její nohy. Panebože! Já jsem ale kretén! Celou dobu jí šlo vidět pod sukni! Měla černé kalhotky, s krajkou! Bože. Mé oči byly v tu chvíli jako hvězdy na nebi. Zářily na tu její píču ve svůdných kalhotkách. Málem by se mi postavil.

Přestal jsem si hrát se zapalovačem zrovna ve chvíli, kdy se otevřely dveře a z nich vylezl starý dědek. Měl asi něco přes šedesát, vypadal důležitě a já se začínal cítit, že jsem naprosto v prdeli.

„Wrajt. Je mi potěšením,“ zvedl jsem se a podal mu ruku.

„Bokov,“ řekl chladně a ruku nepřijal.

„Máte krásnou sekretářku,“ ukázal jsem palcem přes rameno.

„Má vnučka,“ ušklíbl se, načež jsem si málem prokousnul jazyk.

Vešli jsme do jeho kanceláře. Všechno tu bylo ze dřeva. Bylo to tu cítit dřevem. Bylo mi zle hned, jak jsem se posadil naproti jeho dřevěnému stolu. Za jeho židlí visela jelena s majestátními parohy. Říkal jsem si, že tomu jeho žena musela zahýbat jako kára na kruháči.

„Viděl jsem vaše fejetony.“

„Opravdu?“

„Máte talent, chlape.“

„Myslíte?“

„Nemyslím,“ odpověděl chladně.

„Jak to?“ byl jsem na rozpacích.

„Vlastně ani nechápu, proč jste sem přišel. Jasně jsem vám psal v dopisu, že vám tuto práci prostě nedám. Jste

naprosto odepsaný. Promiňte, ale polemizovat o sukních a kalhotkách v seriózním časopise? Jste normální?“

„Tak bych mohl polemizovat o práci, vzdělání a dalších,“ sračkách, měl jsem dodat.

„Jste naprosto mimo chlape. Ztrácím s vámi čas. Jsem však vychován, proto jsem vás přijal.“

„A já zase nepřijímám vás, protože mám také vychování!“ vyletěl jsem.

Vstal jsem ze židle, vzal ji a praštil s ní do stolu, až se rozletěl na třísky. Starouš to nezvládal. Najednou začal lapat po dechu. Já však řádl dál.

„Myslíte si, že jste nějaký bůh? Vždycky jste měl všechno. Tuhle posranou kancelář smrdící hovnem přímo z vaší řiti! Je mi z vás absolutně zle! Horšího člověka, než jste vy, jsem ještě neposlal do prdele! Táhněte do prdele, vy kripole jeden starý! Doufám, že se udávíte nějakou uzenu mrdkou. Nebo že vám upadne péro, až zjistíte, kolik chlapů to strkalo do kundy vaší starý!“

Dveře se rozletěly a vnučka přeběhla ke svému nebohému dědoušovi, který se mezitím sesypal na zem a lapal po dechu.

„Prášky, prášky,“ žadonil.

„Měl byste jít,“ řekla ta kočka přes rameno.

Naposledy jsem se jí podíval na zadek a vyplul z toho bohem zapomenutého místa.

Co teď? Zase na ulici? A s touhle košilí? Rozhodl jsem se zapadnout do nejbližšího baru. Ještě mi zbývalo pár peněz na prochlastání a tak.

Irský bar. Sednul jsem a chlatal. Nic zvláštního. Všude kolem samí chlapi. Nasraní. Každý na něco jiného, každý na někoho jiného. Patřil jsem mezi ně. Cítil jsem to každou svou kostí v mém nebohém těle.

Přišla noc a lidí přibývalo. Já seděl, hleděl do blba, bylo mi hůř a hůř. V sobě jsem měl tolik whiskey, že jsem neuměl počítat prsty na svých rukou.

Najednou si naproti mě někdo sednul. Nevnímal jsem to. Bylo mi všechno jedno. Teda do chvíle, kdy jsem neucítil tu vůni. Někde jsem ji cítil. Někdy nedávno jsem ji cítil.

Zvedl jsem hlavu a byla to ta „vnučka“.

„Jsem Glorie,“ natáhla ruku.

„Max.“

„Víš, ten starej kokot si zasloužil lekci, to ti říkám rovnou. Tu práci máš. Zařídila jsem to. Píšeš skvěle. Skvěle kritizuješ, jsi upřímný, jsi stručný.“

„Jo, to teda jsem.“

„Baví tě to tady?“

„Jsem dost opilý, aby mě to bavilo jinde.“

„A když ti pomůžu?“

„Strhni mi to z výplaty,“ řekl jsem a zvedal se.

Ráno druhého dne jsem se probudil vedle ní. Neměla na sobě brýle, měla zelené oči, vypadala roztomile, zpod peřiny jí koukal nádherný zadek. Vypadala spokojeně. Její vlasy byly po celém polštáři.

Cítil jsem se nejprve dobře jako nikdy. Když jsem vstal a zapálil si, přišla kocovina. Odběhl jsem na její záchod a vyzvracel se. Pak jsem si vyčistil zuby a osprchoval se. Když jsem vyšel z koupelny, stála tam. Objala mě. Cítil jsem, jak se ke mně tiskne celým jejím tělem. A mně ztvrdnul.

Odrovnaný

Odložil jsem knihu a vstal z postele. Venku chumelilo. Nesnášel jsem zimu. Dostávala se mi do každičké části mého zchřadlého těla, které umíralo jakýmkoliv okamžikem, který se týkal reality. Vstal jsem, ale přitom vlastně nevstal. Jen jsem seděl s obličejem v dlaních na posteli. Proč jsem vlastně vstal? Jaký to má smysl? Peníze? Nějaká jistota? Od malička tady žádná jistota nebyla a teď jsem si musel nějakou vybojovat?

Příliš mnoho otazníků pro příliš málo životních krizí. Člověk by až šílel, jak obyčejné a normální je to ubohé žití tady v těchhle „pustinách“.

Přišel jsem do kuchyně a nalil si panáka whisky. Whisky jsem nikdy neměl moc v lásce, raději jsem pil bylinkovitější věci, ale nedalo se svítit. Kdyby to byla flaška rumu, nalil bych si toho panáka. A nalil bych si i druhého. Na hladový žaludek. Pro jeho utrpení.

Vydal jsem se do práce. Oblékl si bundu, umyl si zuby, učesal své světle hnědé vlasy a podíval se na chvíli do svého utrápeného nepochopeného ksichtu. Jsi výherce? Jsi někdo, kdo někomu někdy otevřel oči? Docela jsem o tom pochyboval. Docela jsem nevěřil ani sám sobě. Možná proto jsem se dostal k psaní. Možná proto to byla má závěť i důvod, proč žít.

Vydal jsem se zmrzlou ulicí směrem na autobus. Nenáviděl jsem tu zimu. Ty debilní vločky lítající mi do očí. Má tvář získávala vrásky každým dalším krokem směrem blíž k utrpení. A ono je vlastně jedno, kde jsem trpěl, jestli v práci nebo v posteli nebo v té kuchyni s panákem v ruce.

Došel jsem na zastávku a měl ještě rozkouřenou půlku cigára. Ukrajinské cigára. Stejná značka, jiná chuť. Při pohledu na to cigáro, mi to připomnělo lásku. Stejná láska, po čase jiná

chuť. Jiné výčitky. Zdalipak byly správné? Byly ty otázky vůbec na svém místě?

Otázkou jsem mazal otázku jako máslo na chleba. Potřeboval jsem něco zkonsumovat, i když jsem neměl prachy na jídlo. Jen ty cigára a neustálé nervy.

V autobuse jsem viděl jen samé utrpení. Utrpení v obličejích lidí, kteří byli moji spolupracovníci. Nadávali pohledem. Ale vlastně nenadávali na tu fabriku, na tu práci, ale na sebe. Nadávali na sebe, že něco neudělali se svým životem. A já nadával, že jsem ještě mladý. Že ještě stále musím řešit svou budoucnost. Někdy jsem si i přál, abych byl primitiv. Abych byl ten obyčejný člověk, který nepřemýšlí. Je šťastný. Neřeší žádné životní sračky, žádné překážky, protože žádné nemá, neuvědomuje si je. Ach, jak krásné by to bylo.

Vystoupil jsem z autobusu a postavil se k popelníku. Zapálil jsem další cigáro. Neměl jsem na něj chuť. Jen jsem byl přizpůsoben. Byl jsem zkrátka zvyklý.

Odplivl jsem část mé duše a dal se na cestu do šaten.

„Kurva, mně se ale nechce!“ nadával jeden kolega.

„Mně taky ne,“ řekl jsem tiše.

„Dneska se ze mě stane dočista klející mrtvola,“ zavtipkoval.

Líně jsem se usmál a pokračovali jsme k pracovišti.

Makal jsem na opěrkách sedaček do aut. Makal jsem jako magor. Někdy mi to nešlo a někdy zase jo. Úsměv tady byla věc velice málo vídaná. Takže za jakýkoliv úsměv jsem děkoval bohu. A ten bůh mi nasadil opravdu maximum trní do cesty. Nešlo mi to. Přestalo mi všechno jít. Začal jsem posírat úplně všechno, co mi přišlo pod ruce. Nikdo nechápal, co se se mnou děje.

„Je ti dobře?“ ptali se.

„Nestarej se,“ odpovídal jsem, ale přitom vlastně nevnímal ani svůj vlastní hlas.

Prohrál jsem. Byl jsem nahraný. Dvacet let starý a už jsem stihnul prohrát. Bez jakéhokoliv zázraku na další budoucnost. Všechno mohlo vlastně za to, že jsem se stal zbabělcem. Přiznávám se. Báł jsem se. Báł jsem se tak moc, že bych jednou mohl propadnout drogám, že jsem začal strašně moc pít. Báł jsem se, že mě někdy sejme láska, že jsem si ji nakonec našel. A od té doby mě mlátila bičem po zádech. Naštěstí metaforicky. Byl jsem tak posraný, že bych ani nedokázal spáchat sebevraždu. Přemýšlel jsem takhle při práci, zatímco jsem všechno začínal posírat. Nikdo kolem mě mě nepoznával.

Veškerý šílenec, který tam pracoval, bůh ví, jak dlouho, mě nenáviděl. Včera se mnou probírali politiku a intelektuální věci, dneska mě nenávidí, protože dělám na hovno. A jim to mohlo být jedno. Já byl na dně. Ne oni. Já jsem prohrál život. Ne oni.

A najednou jsem měl pocit, že mi někdo volal. Vysral jsem se na práci a naprosto automaticky se vrhl k osobní skříňce. Vyndal jsem mobil a aniž bych si ověřil, zdali mi fakticky někdo volá, jsem hovor okamžitě zvedl.

„Dobrý den, dovolal jsem se Maxu Stresovi?“

„Dobrý den, bohužel ano.“

„Proč bohužel? Jste autorem knih: *Zůstal jsem sám a Seru na led?*“

„Ano, to jsem.“

„Vyhrál jste cenu autora roku nakladatelství Naděje.“

„A co to obnáší?“

„Víte, obnáší to opravdu velký kapitál a neutichající slávu.“

„To beru,“ řekl jsem chladně a zavěsil.

V tom momentě jsem všechen materiál začal rozhazovat kolem sebe. Na celou linku jsem ukázal svou zadnici. Všechny, které jsem nenáviděl, jsem poslal do prdele. Všechny ženy,

kteřé jsem miloval, jsem začal líbat. Šéfovi jsem kopnul do koulí. Lítal jsem po fabrice a cítil se jako britský anarchista. Pocit naprostého šílenství. Šílel jsem a lítal po fabrice jako smyslu zbavený. Měl jsem všechno na háku.

Najednou jsem se ale zastavil, zapálil si cigáro a zapřemýšlel. Přemýšlel jsem, zatímco houf lidí kolem mě mě sledoval. Nikdo na mě nepromluvil. Nikdo se mě ani nedotknul. A já kouřil cigáro a pomalu mi docházelo, že tenhle úspěch mi možná může zastavit srdce. Že teprve tohle je začátek mého konce. Mé výhry, která vede ještě k větší porážce. Dostal jsem strach. Strach mě sežral. Naprosto mě odrovnal.

Uběhlo pár chvil a stala se hrozná věc. Všechno špatně. Zasraná zeměkoule, debilní svět. A to jsem ten svět tolik miloval a miluji!

Po všem tom šílenství jsem se probral na zemi. Saniťáci mě sbírali ze země. A když jsem se dostal pořádně k sobě, zjistil jsem, že mi nikdy nikdo nevolal.

Samotář

Šedé zdi. Kdysi bývaly bílé? Možná. Zaprášený stůl. Prach. Všudypřítomný prach jako ve Fanteho knize. V rohu bytu podstavec s malým akváriem. Ryba byla stejná jako její vlastník. Plula dokola v kulatém akváriu, neznala nic víc. Nevěděla o něčem větším. V kuchyni seděly mouchy klidně na neumytém nádobí. Prosily svýma nožičkama tak, jak to mouchy dělávají. V téhle místnosti vyhrály ony.

Když už se bavíme o výhrách, na polici v obýváku bylo postavených pár ocenění za skvělou poezii. Lednice tiše vrčela, jediný zvuk v místnosti. Byla prázdná jako duše toho muže, který ležel v ložnici. Povlečení bylo potrhané. Peří v peřině bylo ochablé, mrtvé. Polštář byl proležený a matrace vyla po každém pohybu.

Na stěně visel obraz překrásné ženy. Seděla na židli v přítmí a dívala se přes rameno do očí malíře, který ji před sto lety maloval. Byla úchvatná, dlouhé rusé vlasy jí splývaly po ramenech jako majestátní řeka padající z obrovitého vodopádu.

Bylo pět ráno. Probudil se. Doslova vyletěl do polohy vsedě. Díval se tupě do prázdna, do tmy. Dýchal jako běžec v cíli, utřel si z čela pot a opřel se o lokty. Podíval se na hodiny a obrátil oči vzhůru. Trýznily ho noční můry. Dalo by se říct, že jedinou cestu jeho úniku – spánek - absolutně posraly noční můry. Byl našťvaný, ale přitom se bál. Bál se sám sebe, do takového bodu se dostal. Nevěděl, jak z něj, protože vždy nechal všechno splynout s časem. Nechával vždycky věci skryt za záda času. A noční můry byly ty, které čas klidily z cesty.

Posadil se na kraj postele. Měl na sobě jen trenky a triko. Pořád ještě těžce dýchal. Z nočního stolku vzal cigára a jedno si připálil. Dým se rozvířil po místnosti. Místnost byla modrá. Byla modrá, protože přímo za okny přes cestu byl bar

s obrovským modrým neonem. Vždycky před spaním civěl na ten debilní neon. Na obrovský nápis „Modrá smrt“.

Přemýšlel, že sejde těch pár pater z paneláku dolů a půjde do toho baru. Měl však strach, raději usnul. Se strachem, ale menším. Bát se lidí bylo větší moudro, než se bát člověka. Ještě, když je ten člověk on sám.

Seděl, kouřil, díval se na rusovlásku na obrazu.

„Kdepak jsi asi teď?“ řekl do prázdna. Řekl té ženě. „Neodpovíš mi, co? Dnes jsi už možná mrtvá. Možná ale někde sedíš, stejně jako já. Stará, křehká, sedíš a děsíš se smrti, zatímco já se děším života. Ale možná ne, co? Možná pobíháš po světě a stále hledáš svou lásku, kterou máš v očích. Pořád jsi stejně krásná, stejně půvabná. Zatímco já se tady lituju za věci, které jsem neudělal a chřadnu.“

Nikdy mu nedala šanci. Nikdy mu neodpověděla. Co nemluví, neodpoví, neprozradí, zůstává tajné. A on si rád hrával s různými představami o jejím životě.

Potáhl si a típnul cigáro do malého popelníku, ležícího na zemi. Když se napřímil, okamžitě začal kašlat. Byl to absolutně masivní záchvat kašle. Kašlal a kašlal. Domem se ozýval jeho smrtonosný kašel. Měl slzy v očích a skoro nepopadal dech. Zkusil se dostat do kuchyně pro vodu, ale po pár krocích skončil na kolenou a následně na zemi. Ležel tam, dusil se, hleděl do stropu a v hlavě měl jedinou vzpomínku.

*

Procházel jsem se ulicí plné mlhy. Ta mlha mě vždycky obrovsky fascinovala. Světla vypadala jinak, oslnivé, tajemné. Měl jsem rád věci, které nešly jen tak odhalit. Které se snažily o to, aby je někdo chtěl odhalovat. V těch světlech ale nebylo nic neodhaleného, stejně ale zůstávaly tajemné. Cítil jsem se úplně stejně. A proto jsem se možná sem tam usmál, když třeba projelo auto a ve mně se pohnulo něco známého. Mé vlastní já.

Přešel jsem cestu a dal se mezi domy. Domů se mi nechtělo, potřeboval jsem být sám. Pročistit pročištěnou hlavu. Myslel jsem na chudobu. Jak jsem se mohl dostat do chudoby? Ale byl jsem někdy opravdu bohatý? Možná, že jo. Nic jsem však nechtěl udělat pro to, abych bohatý byl znovu. Mimochodem, šlo asi nejspíš o život, ne o zážitky. Na zážitky se postupně zapomíná. I přes foťáky, kamery, deníky, knihy. Jednou se stejně zapomene. Člověk je tak sestrojen. Zapomíná lépe, než si vzpomíná. Nemůžeme za to, jsme prostě takoví.

Když jsem procházel kolem paneláku. Po naprosto obyčejném chodníku. Obyčejný stejně jako ta chvíle, jako cokoli jiného, ze tmy ke mně přistoupil muž.

„Pane, počkejte,“ zvolal velice stařeckým hlasem. Vypadal na bezdomovce.

„Copak si přejete?“ řekl jsem nejistě s bušícím srdcem.

„Vypadáte jako milý člověk.“ Prachy, řekl jsem si, chce prachy. Všiml jsem si však nějaké velké věci, kterou měl pod paží. Znejistilo mě to ještě víc.

„Nejsem milý. Copak to máte pod paží?“

„O tom s vámi chci mluvit, můžeme jít někam na světlo?“

„Dobře,“ odpověděl jsem a sám sebe se ptal, co to dělám.

Když jsme přišli pod lampu, teprve jsem viděl toho staříka pořádně. Byl podsaditý, měl šedivý plnovous, bílé vlasy sčesané dozadu, modré oči podlité krví. Na sobě měl obyčejnou bundu a potrhané černé kalhoty. Vypadal utrápeně. Jako by jej něco zlomilo. Jako by už nemohl udělat nic se svým osudem.

„Koukněte se,“ řekl a podal mi tu věc, co držel pod paží. Byl to obraz. Dal jsem si ho dál od tváře a uviděl tu nejkrásnější ženskou na světě. Zíral jsem na ni, zkoumal každičkou část jejího těla. Byla to rusovláska a seděla na židli.

Dívala se přes rameno přímo na mě. Byla do mě okamžitě zamilovaná. Takto mluvily její oči.

„Je to překrásný obraz,“ řekl jsem.

*

Dusil se na zemi. Myslel na ten obraz. Co mu dal ten obraz? Klid a mír v jeho osamocení. Dal mu život. A on na něj myslil, zatímco naposledy vydechnul a už nikdy se nenadechl. Umřel šťastný. S úsměvem na rtech. S takovým úsměvem, který si šetřil až na tuto chvíli.

Vyžrál. Vyžrál nad životem. Vyžrál nad světem...

Prázdné stránky knihy

Šel jsem kdysi dávno ulicí. Byl jsem osamělý. Osamělejší, než kdy jindy. Nic jsem neztratil, ale nic jsem neměl. Chybělo mi toho strašně moc. Chybělo mi toho tolik, že jsem ty věci ani nedokázal pojmenovat, nedokázal jsem zjistit, proč a hlavně co mi tak moc chybí.

Chvíli předtím jsem byl doma a srkal nějakou levnou vodku. Vypil jsem dvě sklenice a šel si zakouřit. Viděl jsem proudit lidi. Proudili jako voda, jako nezdolná voda, která má jasný cíl, jasný smysl, jasný úspěch, jasné rozplynutí. Na rozdíl však od nás, kteří jsme nevěděli, co bude zítra a tak jsme si nacházeli ty nejprimitivnější práce s tím, že budeme vědět, co bude za deset let. Sralo nás, to víte, že jo. My se tak nerozhodli, rozhodli jsme se tak uvnitř. I když naše huba kecala kecy o budoucnosti a penězích a slávě a změně světa, v hloubi duše jsme prahli pouze po té jistotě. A když nám došly prachy, půjčili jsme si je od banky, abychom věděli, že za deset let je budeme ještě splácet jako kretění. To všechno jenom kvůli špatné či dobré jistotě.

Já se stranil. Já raději zůstával v nejistotě. Svým způsobem mě to vždycky dokázalo pohánět dál. Bylo mi vlastně jedno, co se stane, ale sralo mě, když se nedělo nic. Ne však vždycky. Někdy jsem miloval klid. Miloval jsem to, že se nic neděje, že sedím sám doma, hledím do zdi a proplovám ve svých myšlenkách jako bubliny v pivu, které jsem držel v ruce opřen ve své kožené židli z falešné kůže, protože na tu pravou bych přece, kurva, neměl! A i kdybych měl. No nasrat, odbočuju.

A ten den jsem už klidu měl zase po krk. Dokouřil jsem cigáro a rozhodl se vydat se do knihovny.

Zastávám názor, že člověk chce taky jakýmkoliv způsobem utéct od reality. Ať už je to vyzpěvování různých

debilních písniček při práci nebo hraní her, chlastání, fetování, šukání, či pouhý úsměv na ženskou, vtipy, spánek, sny, hudba, psaní, srání, uzavření před venkem, uzavření venku před vnitřkem. Cokoliv. Jen prostě nebýt s tou realitou. Ale určitým způsobem si to posíráme, protože tak moc se snažíme utéct od té reality, že tato samá věc, tento náš „útěk“ se stává naší realitou. Takže konec konců zešílíme. Do té doby jsem ale potřeboval přečíst. Něco si přečíst. Načerpat inspirace, umřít v mysli své šílené, jež kázala a sloužila mi dobře do chvíle trápení a šalamounství, které ji samotnou zastínilo. Jako něco nehmatatelného. Nebo jako šátek, který si sám zavážu přes oči a rozběhnu se přes dálnici.

Ruce v kapsách černých kalhot. Nádherný letní den. Zítra jsem sice musel do práce, ale dnes jsem byl volný. Sledoval jsem nebe a mraky. Lidi nasrané i ty milé. Pozitivní kretén sjetý z vodky a společnosti.

Kolem mě prošla nádherná ženská. Nevěřili byste, jaký to byl kus. Na sobě lehkou černou halenku se zlatým zipem, krátkou sukni a silonky. Šla po boku nějakého kreténa s neučesanými vlasy, nepřítomným ksichtem, pokérovanou rukou a v kraťasech. Vypadal nad věcí. Nad věcí, ale blbě. A jí koukala dvě nádherná ňadra. Nemohl jsem si nevšimnout. Koukla na mě zeleným okem a já se usmál. Ona ne. Mohl za to určitě on. Nebo já.

Prošel jsem kolem nich, počkal vteřinu a pak se otočil, abych ohodnotil její zadek.

Spatřil jsem nádherné tvary. Byla jako anděl. S temnými vlasy po lopatky. A hodila jimi a otočila hlavu směrem ke mně. Na což jí ten kretén plácl přes zadek a ona se podívala zpět na něj.

Usmál jsem se, kopl do šutru na zemi a šel dál. Nekopl jsem do něj nasraně, ale absolutně šťastně.

Pokračoval jsem dál, do kulturního domu, který byl na městě. V hlavě se mi rozezněla docela skvělá píseň. Keep it G, ASAP Rocky, černá hudba mě okouzlovala. A i když jsem byl samotný a nicotný, odrovnaný spisovatel, který nic neměl, jen svou šílenou hlavu, která ho nutila si honit péro u porna, které stálo za hovno, ale pořád za víc, než já, zůstával jsem nad věcí.

Přišel jsem do knihovny a popřemýšlel. Stál jsem v oddělení prózy a napadlo mě, že jsem strašně moc dlouho neměl sex. Neměl jsem ženský dotek, ani nepamatuju, tak proč bych si o tom mrdání nemohl alespoň přechíst, že? pomyslel jsem si.

Vybral jsem si knihu Příběh prostitutky. Sednul jsem si do křesla a četl.

Když jsem byl tak v půlce, zrovna když na tu kurvu chcal padesátiletý politik, který si potřeboval vylít močák a zpravit u toho postel za třicet tisíc, něco mě donutilo zvednout oči.

Stála tam. Nádherná kočka s krátkými vlasy do mikáda. Měla na sobě černobílou sukni a přes bílé lehké tričko jí prosvítala černá podprsenka. Žvýkala žvýkačku a vypadala vyzývavě, skoro až drze. Stála u regálu a pročitávala si zběžně nějaké knihy. Vždycky jednu vyndala, přečetla asi dvě věty a vrátila ji zpět. Udělala to asi pětkrát, když si všimla, že jsem od ní ještě neodtrhnul pohled.

Zaklapla knihu, kterou zrovna držela v ruce, vrátila ji do regálu a rozešla se ke mně. Byl jsem omámený. Odrovnaný jejím temným pohledem, který vypadal tak hravě a nevinně. Přesto byl však nějakým způsobem temný. Přistoupila ke mně a vzala mi mou knihu z ruky. Převrátila na první stranu a přečetla dvě věty.

„Tohle si půjčím,“ řekla, otočila se zády a šla pryč.

„Já si to četl,“ řekl jsem poraženecky.

„Děkuji!“ ozvalo se zpoza rohu.

Jak dlouho může trvat, než ji vydají průkazku a ona bude moct jít? Pár sekund? Tohle myšlení? Tento řádek?

Vstal jsem a rozešel se. V budově šla po schodech velmi ladnými a rychlými kroky. Měla na sobě tenisky a tak jí to šlo rychle. Doslova spěchala ze schodů jako pes, který se chce vychcat.

Zrychlil jsem, ale ne tak, aby si všimla, že ji sleduju. A potom jsem prošel chodbou kulturáku a dostal se ven. Rozhlédl jsem se po náměstí, ale ona nikde. Najednou mi někdo zaklepal na rameno. Byla to ona. Byla to ona, kouřila cigaretu a smála se jako malá.

„Nechceš jít ke mně?“ skousla si rty. Byla naprosto drzá. Měl jsem na ni vztek.

„Proč ne? Vypadáš mile.“ Nevypadala.

„Myslíš? Cigaretu?“

„Tak jo.“

Situace byla taková. Šel jsem naprosto s neznámou ženskou k ní domů. Myslel jsem na to, jak ji opíchám a jak je nefér, že si půjčila knihu, kterou jsem si chtěl dočíst. Měl jsem návaly nervů, ale také jsem se cítil příjemně. Jednoduše mě okouzila a naprosto zmátla. Nevěděl jsem ani, o čem si s ní povídat. Začala ona.

„Takže, co vlastně děláš?“

„Pikolika v hotelu.“

„Ale já se ptala, co děláš, ne co musíš dělat.“

„Spisovatel.“

„Jsi opuštěný.“

„Kecy.“

„Nejsou.“

„Znáš mě půl hodiny, jak to můžeš vědět?“

„Pikolík, spisovatel, v knihovně si čte knihu o sexu.

Mám pravdu.“

„Nemáš,“ ohranil jsem se.
„Jak myslíš, pokrčila rameny a zase se začala usmívat.“
„A co děláš ty?“
„Recenzentka novin.“
„Ale já se ptal, co děláš, ne co...“
„Já tohle dělat chci,“ zasmála se a zase zvítězila.

Došli jsme do jejího baráku. Měla tam velmi malý výtah. Když jsme jeli nahoru, podívala se mi do očí a políbila mě. Napůl mi ztvrdl. Dělal jsem ale, že jsem nad věcí. Báł jsem se však. Báł jsem se s ní spát. Báł jsem se, protože jsem dlouho neměl dívku, byl jsem sám a zvykl jsem si jen se dívat. Doteky jsem neznal. Ještě pár pus a postříkal bych si mrdkou kalhoty. A to by určitě šlo vidět a už bych se nikdy na nic nezmořhl, protože bych měl strach, že se mi to stane. Vlastně jsem ten strach měl, ještě než se mi to mohlo vůbec stát. Byl jsem, budu a stále jsem docela kretén.

Vzala mi mou ruku a zajela jí pod její sukni. Stoupal mi tlak, byl jsem v rauši. Nádherná žhavá ženská. Konečně se otevřel výtah.

„Tady bydlím,“ řekla, odemkla a začala mě líbat a tahat do bytu. A mně naprosto ztuhnul pták. Spolu s krví v žilách a mou bezmocí. Zmořhl jsem se jen na to se jí vysmeknout.

„Vzpomněl jsem si, že mám nějakou práci. Zítřka musím dělat rozhovor s jedním manažerem. Setkáme se jindy.“

„Cože?“ rozesmála se.

„Promiň,“ řekl jsem a doslova se rozutíkal po schodech dolů. Nenáviděl jsem se za to. Nenáviděl jsem svoji hlavu, tělo, duši. Byl jsem přece absolutní magor! Ta ženská se do mě zahleděla, to bylo jisté a já už mohl skoncovat se samotou a bezmocí!

Když jsem se dostal o pár ulic dál, došlo mi, že jsem ji ani nepoznal jménem a neměl její číslo. Věděl jsem však, kde

bydlí, ale když jsem se párkrát konečně odhodlal, nikdy neotevřela. Nikdy tam nikdo nebyl.

Možná to byl přízrak v mé hlavě, který mě nutil něco dělat.

Začal jsem chodit častěji do knihovny, i když mi bylo jasné, že bych od ní zase nejspíš utekl. Možná bych se s ní dal jen tak do řeči. Možná, možná, MOŽNÁ! Život jsou možnosti a já jsem to posral.

Šest vran

Jel jsem po dálnici. To město bylo už asi dvacet minut daleko. Odjakživa jsem byl opatrný zbabělec a tak si to mé auto hnalo jistých 70. Neustále mě někdo předjížděl. Červené sportovní auta, černé rodinné vozy. Mávající děti z projíždějících aut, řidiči mávající prostředníčkem, kamion mávající svým nákladem. A já byl ten, kterému tuhla krev v žilách. Autům jsem prostě nikdy nevěřil. Byl jsem mladý zakřiknutý spisovatel, který zatím nehodlal zemřít.

Sjel jsem z dálnice a objevil se ve velkém majestátním městě. Nebyl to Hollywood ani New York ani Praha. Vlastně ani nevím, jak se to město jmenovalo. Nebylo dost peněz a tak na názvu nesešlo. Všechno to bylo stejně na jedno brdo. Je to úplně jedno. Kde jsme, kde žijeme, kde vyrůstáme. Z jedné strany je to úplně jedno. Jakákoliv vrána, kdyby uměla mluvit, by vám řekla, že je jí úplně jedno, ve kterém hnízdu se narodila.

Dorazil jsem k té restauraci. Na sobě jsem měl černé kalhoty, černé tričko, na předloktí vytetovaných šest černých vran a tak celkově už byl ten můj život docela černý.

„Tady, pane Maxi!“ zvolal malý podsaditý chlápek od stolu v zadu restaurace, sotva jsem do ní vešel.

„Dobrý den,“ přišel jsem ke stolu a podal mu ruku.

„Prosím, posadte se,“ řekl jako nějaká postava z filmu.

„Řekl jste to jako nějaká postava z filmu,“ rozesmál jsem se a sedal si.

„Máte kuráž,“ opřel si bradu o ukazováčky spláclých dlaní.

„Teď zase vypadáte jako z přemýšlející mafián ze starých filmů,“ rozesmál jsem se, což ho nejspíš urazilo.

„Přestaňte!“ okřikl mě, až se pár dalších hostů u dalších stolů otočilo na nás.

„Co si dáte, pane?“ přišel číšník.

„Beefeather.“

Chlápek za stolem se opřel a zadíval se mi do očí.

„Upřímně. Jste prý absolutní kretén. Jste ale přitom i génius, čehož bych já chtěl využít ve prospěch nám oběma.“

„Vy absolutní kretén nejste,“ odpověděl jsem.

„K věci.“

„Jaké?“

„Cože?“

„Pokračujte,“ odseknul jsem člověku, co jistě neměl smysl pro humor.

„Bylo to obyčejné setkání. Tak, jako v jiných profesích spolupracovníci drží spolu, my spolu také držíme. Jsme jedna velká umělecká společnost. Ctíme díla těch druhých a ti druzí zase ctí naše díla. Takto to funguje v této naší společnosti už po mnoho let. Jasně, vřdycky byl někdo, kdo vyčníval, ale ten nás přece jen trochu uznával. Ale my dva si myslím, že by...“

„Nechte mě mluvit, pane Oliver,“ řekl jsem a kopnul do sebe ten gin, který mi číšník zrovna přinesl. Mimoto jsem rozpoznal, o koho jde. Oliver, ten prašivý spisovatel. Nevěděl jsem, že jeho obličej vypadal zrovna takto. Byl ještě ošklivější, než když jsem ho poznal a byl jsem na šrot.

„Ještě jeden prosím,“ řekl jsem číšníkovi. „A teď k vám, pane Oliver. Bylo to nádherné setkání. Opravdu bylo! Já jsem si to užil. Vy určitě také. Ale dejme si dohromady pár skutečností. Nikdy jsem nikoho z vás neviděl. Nevím, jací jste lidé. A k čemu to vede? K tomu, že ani jednoho z vás neznám. S lidmi, se kterými se neznám, se logicky ani nestýkám ve velkém uskupení. Musel bych být v nějaké sektě a opravdu, pane Oliver, nejsem magor! To je jedna věc. Nechte mě mluvit!“ zvýšil jsem hlas. „Myslíte si, že když mi pošlete dopis, ať přijdu na vaše spisovatelské setkání, okamžitě tam poběžím a začnu vám zodpovídat otázky ohledně mého soukromí?“

Proč to do hajzlu všechny jako zajímalo? Co je tohle za systém? Chcete o mně něco vědět? Čtete moje knihy a nedívejte se jen na číslo prodeje. Pozvali jste tam absolutní kretény, protože opravdová próza není postavena na prodejích, ale na obsahu. Jste úplně hovno, pane Oliver!“

Přišel číšník – kopu gin – objednávám další – mluvím dál – jsem v ráži.

„Myslíte si, že když jste napsal pár věcí o nějakých dracích a mimozemšťanech, že jste bůh? Jen protože lidstvo je natolik debilní, aby vám to žralo? Bože všechny ty ovce budou žrát i mě z ruky, když jim řeknu, že jsem si nechal useknout koule, jen abych zachránil celou Afriku před hladomorem. Zasraní fotbalisti kopou do balónu a nikomu nedají své zbytečné jmění! A nechte mě mluvit!“ zaječel jsem na Olivera zrovna zvedajícího prst na důkaz, že chce něco říct. Okamžitě se však zarazil.

„Podívejte,“ uklidnil jsem se a naklonil k němu, „chápu vás. Mám větší prodeje než těch padesát dalších co tam bylo, ta vaše takzvaná „elita“, a chápu, že vás strašně žere, že já jsem kvůli tomu nikomu nelízal zadek, ale vy, vy jste banda, která mě opravdu žere. Myslíte jen na sebe. Jste sobci, jste absolutní sobci.

To, že jsem zlámal přes koleno z ničeho nic sbírku vašich golfových holí, byla čistě vaše chyba. Když je někdo dobrý člověk, o nic nikdy nepřijde. Krom rozumu a peněz. Jenže tyhle dvě věci jsou strašně irelevantní. Vypil jsem na ex to nejdražší víno, které v tom baráku bylo. No a co? Před těmi sto lety to ti lidé udělali, aby se to přece chlástalo! Bože oni byli tak chytří! Ještě před třiceti lety byli chytří, jen vy jste to tady dosrali a já se narodil někde, kam nepatřím, to je vše. A promiňte, opravdu promiňte za to, že jsem vám zdemoloval barák. Vyprovokovali jste mě k tomu. Všechny ty starobylé židle a zbytečný majetek, historický majetek, to jsou věci,

kterými si ani neutřu zadek, tak na co to mít? Vám to pomáhá k psaní? Fakt? Jak? Jestli ano, řekněte mi jak?!“

„Víte,...“ chtěl něco říct Oliver.

„Mlčte!“ vyletěl jsem zase já. „Svět je nádherný bez vašich debilních knížek o kravinách a spisovatelských setkáních ve vaší vile, to snad chápete! Ano ještě jeden gin, pane! Nikdy nikdo neudělá nic dobrého. Chápete? Nikdo! A teď mluvte!“ zase jsem se uklidnil a přitom se i probudil. Stál jsem s panákem v ruce u židle pana Olivera a celá restaurace na mě hleděla.

„Co čumíte?!“ zařval jsem.

„Pane, musíte odejít,“ upozornil mě vrchní.

Byla to krásná restaurace. Venku bylo tak nádherně. Naproti restaurace byl takový menší parčík. Zpozoroval jsem šest grandiózních černých vran poletujících nad parkem. Nádhera. Nepotřebovaly pravidla k životu. Nepotřebovaly nic. Byly jako neutichající oheň a potom zmizely.

„Víte, asi jste si mě spletl, ale já nejsem nějaký Oliver,“ objevil se ten muž vedle mě, hledící taky na ty vrány.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že za tím Oliverem jsem měl jet až večer. Měl se mnou věc - o které se vám už zmiňovat nemusím, k rozebrání. Tohle byl jeden malíř, který mi nabídl ilustraci k mé nové knize.

„Jste dokonalý autor. Plně souhlasím se vším, o čem jste mi tam vyprávěl. Myslím ale, že by ta naše spolupráce nevyšla dobře.“

„A pročpak?“ zeptal jsem se mile.

„Protože byste mě zabil, proto,“ pousmál se a rozešel se pryč ulicí.

Podíval jsem se do svých dlaní. Možná to dokážu, možná ještě nestojím za houby. Prodeje jsou prodeje, ale prachy stejně nejsou a já musím zaplatit byt. Uvědomil jsem si svůj život během pár chvil.

„Pane!“ zavola jsem a rozutíkal se k němu. Minimálně
tenhle den začínal být zajímavý.

Slepec

Ležel na lůžku. Brečel. Brečel, jak chlapi dovedou brečet, když je opustí ženská. Když přijdou o všechno, co doopravdy měli. Když přijdou o všechny krásy i utrpení, které schovává život za svými mohutnými zády. Skrze jeho skelné oči se objevovaly slzy jedna za druhou. Ten den se ve mně cosi zlomilo. Cosi, co nedokážu dodnes pochopit, vysvětlit, ani hmatatelně popsat.

Seděl jsem za stolem a četl si noviny. Inzeráty stály za houby, každý jen nabízel, chtěl. Chtěl všechno pro sebe. Zaujal mě však článek o tom, že všechny hospody mají být zavřeny už v jednu ráno. Žádný nonstop nebude v tomto městě existovat. Pijanům odzvonilo. A já si pomyslel, že spíše odzvonilo městu, protože kdo chce pít, cestu si najde. Svět byl vždycky ruku v ruce s obrovským sortimentem různých drog, pod který alkohol patřil bezmála tisíciletí. A venku, když je zima, se člověk ožere a už se neprobere. V létě se ožere a ráno, když bude svítat, bude vidět i ten bordel, co po něm zůstal. Je to jako kdyby zavřeli lva do klece, ale nechali mu otevřené zadní dveře, za kterými je hromada lidí. A lev je hladový ještě víc, protože mu upřeli to, na co byl do té doby zvyklý. I když jsme spíše jako opice, připadá mi toto přirovnání docela vyčerpávající.

Odložil jsem brýle a noviny, opřel se na židli a podíval se ven z okna. Okolí nemocnice bylo jako kvetoucí jaro. Šlo vidět na nádherný parčík. Na lidi na vozíčku, kteří sebou tahají kapačky, na jejich příbuzné, na chlápky zničené životem. Šlo vidět na zelenající se stromy žijící svým vlastním životem. Neohrožené, věčné. Věčné do doby zásahu člověka, věčné do doby, kdy zvuk motorové pily jím zahraje poslední píseň na

rozloučenou. Než budou ale chtěni, než tady budou navíc, budou majestátní a krásní. Budou plnit svůj účel.

Seděl jsem a přemýšlel o stromech. Byla to klidná šichta. Pacienti v pokojích měli návštěvy, odpočívali. Já seděl u svého stolu a snil. Už odjakživa jsem byl snílkem. Snil jsem o čistotě duší. O tom, že už nikdy nikdo nikoho nepostřelí. Že nože budou tupé a utrpení jen v knihách. Že učit se budeme o míru a ne o válkách. Že si přestaneme závidět a budeme se líbat jen tak. Jen tak si snít.

Samozřejmě to byla absolutní kravina. Snil jsem většinou jen o samých sračkách. Třeba jako když jsem byl mladší. Známy spisovatel s nadějí na budoucnost, co pil po barech a choval se jako prase. Co všude rozhlašoval, že je slavný, že jeho tělo nezestárne, že jeho knihy ho dostanou na vrchol, kde je o zeď opřena brokovnice, která ukončí jeho neustálou slávu.

O pár let později jsem seděl v autě a říkal jsem.

„Všechny známé osobnosti se vždycky ufetovaly. Třeba Sid Vicious nebo Kurt Cobain.“

„Možná máš pravdu,“ odpověděla.

„Kurt vlastně ne, ten si ustřelil hlavu brokovnicí. Mohly za to z půlky stejně drogy. A ta vrtkavá pitomá sláva,“ pronesl jsem komicky.

„Ty asi hodně čteš knihy, že? Co teď třeba čteš?“

„Dostojevského,“ odpověděl jsem s úžasem, že se o to, co dělám, někdo zajímá.

„Hmm a o čem to je?“

A svět se dostal do oprátek a já tady najednou dělám v nemocnici výpomoc. Protože proč? Protože potřebuju prachy. Peníze, peníze. Ty papíry, které můžou za to, že tady čas od času někdo skončí a už se odsud nedostane spolu se svým tělem.

A z mého vzpomínání a snění mě vytrhl křik.

„Chápeš, že je to jen kniha? Diktuju ti tady jen knihu. Já jsem, do prdele, slepý a ty mi tady stejně vyčítáš nějakou fiktivní postavu! Je to spravedlivé? Je? Jsem slepý, nemůžu tě spatřit. A místo toho, abys mi pomohla, akorát nadáváš, co ti to diktuju za sračku. Kdybych na to viděl, napsal bych si to sám, to si, do prdele, piš. Jsi akorát zahořklá kurva, která se pase na mých penězích! Nedokážeš mě ocenit. Nedokážeš mě pochopit. Pořád se jen taháš s ostatníma chlapama. A teď, když jsem přišel o zrak, se ti to kurevsky hodí do krámu, co, ty svine?!“ ozval se křik jednoho chlapa z blízkého pokoje.

„A ty, do háje, nechápeš, že seš zasrané hovado. Celý život jsi chtěl, aby tě někdo litoval. Abys mohl psát ty svoje sračky, zatímco tě někdo hladí po zádech a nechává stéct svoje posraný slzy hovnem po tvých zádech. Myslíš jenom na sebe! Odmítám tohle trpět! Odmítám!“

Ach, ti lidi, pomyslel jsem si a snažil se zaposlouchat do rádia, které hrálo píseň: Louis Armstrong, Ella Fitzgerald - Dream a Little Dream of Me. Nádherný zpěv, nádherný jazz.

Najednou jsem zaslechl zvuk podpatků a z pokoje vyšla vysoká žena s kabelkou v ruce, ubřečenýma očima, šíleným obličejem, krátkými zlatými vlasy a dlouhým černým kabátkem až po kolena. Byla velmi elegantní. Určitě dokázala zlomit více srdcí, než si sama mohla připustit.

Za ní z pokoje vyběhl ten slepec. Narazil čelem do zdi, div jsem se nezačal smát.

„Doleva a rovně!“ zařval jsem.

„Počkej na mě, já to tak nemyslel! Nechoď pryč!“ řval on na ni, zatímco se blížila ke dveřím.

„Běž do háje, ty sráči!“ zařvala a naprosto bezvýznamně ukázala přes rameno ukazováček.

On se však rozhodl všechno vsadit na svou kartu a rozběhl se za jejím hlasem. Sestra, která rozvázela svačiny a

léky, zrovna vyšla z jednoho z pokojů i s jejím vozíčkem. Vyšla z pokoje přímo v moment, kdy se náš slepec hnal za svou spasitelkou i smrtkou.

Samozřejmě se přerazil přes vozíček. Doslova přes něj přeletěl a rozplácnul se o zem. Žena, která se ještě zastavila ve dveřích, se rozesmála, zatleskala a byla ta tam.

Přispěchal jsem tomu muži na pomoc. Ležel stále ještě na zemi. Bez duše, bez odhodlání vstát.

„Jste v pořádku, pane?“ optal jsem se a sbíral ho ze země.

„Takhle to vypadá, když muž prohraje,“ prohlásil.

„Vůbec jste neprohrál. Pojdte, odvedu vás na pokoj.“

Když jsem ho položil do lůžka a chystal se odejít, zvedl svou hlavu s prázdnými očima a požádal mě, abych zůstal.

„Pomozte mi si to s ní vyřídit. Pomozte mi to dopsat.“

„O čem to mluvíte?“

„Jsem básník. Sice už mrtvý, ale něco ve mně ještě parazituje.“

„Tak jo, souhlasil jsem.“

Vzal jsem do ruky pero a papír a sedl si ke stolu v pokoji.

„Můžete,“ sdělil jsem.

Text, který nadcházel, mě odrovnal.

S černou tmou se nevypořádám

Neumím to ani s ženou

Ponížila mě jako uragán

Který zbořil můj špatný dům

Ty tváře mizí z mé paměti

na co mi tedy byli?

Pro ten okamžik?

Pro domněnku, že opravdu žili?

Ach, já tak hloupě miloval
sdělil bych to světu
dnes tady ležím
prosím smrt, ať vezme si mě tu

Takto zněla část jeho básně. Naprosto mě okouzlit. Nenápadný muž. Vyzáblý, vyštavený. Na druhý den od chvíle, kdy jsem odcházel a cosi se ve mně zlomilo při pohledu na jeho slzy, zemřel. Myslím, že to tak chtěl. Jen doufám, že nebyl jediný.

Snílek z neznáma

Stál jsem ve vchodu a pozoroval, jak ulici zaplavují kapky vody. Na sobě starý oblek, bez úspěchu. Chtělo to nový oblek, nový život, novou šanci.

Prohrábl jsem si svoje mexické vlasy a přeběhl přes cestu. S přivřenýma očima jsem běžel a čelil vodě, čelil přírodě, čelil tomu, co už mě srazilo na kolena. Čelil jsem především sám sobě.

Zahnul jsem k penzionu, který ležel kilometr daleko na kopci. Z města na něj šlo pěkně vidět. Vypadal jako většina penzionů. Nenápadná budova z dálky vypadá jako rodinný dům. Je na předměstí a vlastníky jsou většinou dva staří lidé, kteří nemůžou pracovat, protože muž je poznamenán dávno ukončenou válkou a žena nikdy nepracovala.

Když do takových penzionů přijdete, vykoukne na vás zpoza rohu s úterkou a vlhkou sukni, protože právě domyla nádobí po hostech. Dívá se na vás s hlavou nakloněnou na levou stranu. Ale nemluví. Pozoruje vás. Tiše, nervózně. Pozoruje vás zpoza stařeckých vrásek a pramínků vlasů. A tyhle ženské rozeznáte vždycky jen podle těch vlasů, protože všechno ostatní je na nich vždycky stejné. Stejně oči, stejná ústa, stejná podezřívavost, stejná intolerance, stejná pohrdavost. Krom těch mizerných vlasů jsou všechny stejné. A když nějakou dobu putujete po různých místech, uvědomujete si to. Ale nedokážete nevěřit, že někde to bude jiné. Mohlo by. Mohlo by, kdybyste sehnali prachy. Ale vy prachy neseženete, protože si myslíte, že jste prokletí. Ve skutečnosti jste jen zbabělci.

„Dobrý den,“ řekl jsem, celý promočený, té ženské.

„Přejete si?“ nadzvedla jedno obočí.

„Jsem Alex Hero, a potřeboval bych si pronajmout pokoj na jednu noc, šlo by to?“

Než ta ženská stačila odpovědět, ze dveří vyjel chlápek na vozíku bez levé ruky a pravé nohy. V puse držel tlustý doutník a páčkou udával směr pohybu vozíku. Zastavil se mi u nohou a okem si mě změřil.

„A co děláš, Alexi?“ zamumlal a vydechl mi oblak kouře do tváře.

„Jsem účetní jedné firmy a potřebuju přespat,“ zalhal jsem, vyndal jsem krabičku cigaret a rozhodl se jednu si zapálit.

„Co to děláš?“ rozhořčil se stařík.

„Zapaluju si.“

„Tady se ale nesmí kouřit, rozumíš?!“ zařval.

„A co ten doutník?“ optal jsem se, riskujíc přitom svůj nocleh.

„Pán je chytrý, co? Zapal si cigáro a běž za mou ženou. Máš pokoj na půdě, všechno je plné, na noc platíš 1500 korun.“

To bylo, do prdele, moc. Ale podíval jsem se ven a tam se blesky milovaly s deštěm. Lijákem jako prase. Rozhodl jsem se tuhle nabídku přijmout. Ten chlap mě dostal.

Následoval jsem jeho ženu po schodech. Všude byly dveře pokojů. Z některých jsem slyšel plakat děti, z některých by člověk celé dny neuslyšel slova.

Šla přede mnou po schodech. Na to, že měla tak padesát, byla nezvykle zachovalá. Zadek měla skoro jako dvacetiletá. Kůži na rukou a ty nohy, které jí koukaly zpod sukně. Tělo vypadalo, že stáří nezná. Duše však chřadla, šlo to z ní cítit na sto honů.

Došli jsme do chodby posledního patra. Ze stropu madam stáhla schody a kývla tam hlavou. „Vaše apartmá, pane,“ zasmála se a odešla. Pokrčil jsem rameny a vydal se nahoru, dostal se tam a zatáhl za sebou schody.

Pokoj vypadal docela slušně. Bylo tu zrcadlo, postel pro dva, stůl, židle, okno, ze kterého šlehalo světlo blesků. Jedna žárovka. Instinktivně jsem hledal vypínač. Nakonec jsem ho našel a stiskl. Z toho přítmí se stalo nádherně osvětlené apartmá. Nebýt strop do písmene „A“, vůbec bych nepoznal, že jsem na půdě.

Na zemi byl dokonce i červený koberec. Velmi elegantní. Stařici se trochu vytáhli. Tohle bych od nich nečekal. Hodil jsem svůj kufr na postel a posadil se ke stolu. Počítal jsem, jak daleko bouřka je. Ukázal se blesk, jednadvacet, jednadvacet, jednadvacet, prásk! Tři kilometry!

Ukázal se další blesk, jed..., prásk! Do prdele! Je nade mnou!

Chvíli jsem žasl nad bouří. Připomínala mi mé dětství. Jak jsem vždycky bral židle z kuchyně a stavěl si je k oknu, abych viděl, co se děje tam venku. Vždycky jsem si představoval nějaký strašlivý příběh, kterému budu svědkem, který bych mohl vyprávět svým rodičům, své babičce, přiopilému dědovi. Komukoliv. Jen mít ten příběh.

Na druhou stranu jsem se bál jít ven a ten příběh si najít. Chtělo to strašně moc kuráže, kterou jsem postrádal. Raději jsem jen tiše seděl, snil, představoval si, myslel na cokoliv. Díval se, jak tam venku má někdo kuráž, zatímco já ho pozoruju a on o tom neví. Bavilo mě dívat se z okna. Hrát si se svým vlastním mozkiem. Matka vždycky říkávala, že si vynadívám oči a až budu velký, neuvidím dál než na pár metrů. Nikdy jsem jí to neuvěřil. Měla pravdu. Seděl jsem v pokoji s nejasnou budoucností, neměl jsem co jíst, neměl jsem ženskou, prachy, inspiraci ani místo, kde bych se mohl schovávat na delší dobu než na dva týdny či noc.

Pod podlahou jsem uslyšel divoký souboj. Znáte ty filmy – nebo jste to někdy viděli i živě, jak mezi sebou kočky

bojují. Rvou se, křičí, cenní zuby, snaží se o rozpoutání strachu. Něco takového jsem slyšel. Šlo ale o lásku, o souznění.

Podlahou mi procházelo světlo, přesně pod postelí. Tam, kde nebyl koberec. Postřehl jsem to vlastně úplně náhodou. Chvilí jsem těm zvukům vycházejícím z pokoje pod mnou nepřikládal nějakou tíhu, nechal jsem je spolu prostě spát, tak jak nám to bylo souzeno.

Jelikož mi ale hlava neustále přemýšlí, nemohl jsem se najednou zbavit myšlenky, že jde zcela možná o znásilnění.

Vrhl jsem se pod postel a snažil jsem se najít v parketách větší škvírku. Nakonec jsem ji našel. Uviděl jsem, jak spolu chrápou dva homosexuálové. Byla tam ještě jedna postava. Ženská. Už jsem ji někdy viděl. No jasně! Byla tam ta ženská, co mě v téhle budově uvítala. Držela v ruce kameru a usmívala se. Někdy se přiblížila těm gayům k ptákům a někdy je zabírala celé. Pro mě to byl docela odporný pohled a tak jsem vylezl zpod postele a zapálil si cigáro. Lehl jsem si na postel, civěl do bodu, kdy se scházely obě strany střechy a přemýšlel, že by bylo krásné, mít vedle sebe zase ženskou.

Kouřil jsem pomalu cigáro, až jsem usnul. Usnul jsem uprostřed mého snění, které pokračovalo ve spánku dál, jako zdánlivě reálný zážitek.

Přišla nahoru do mého pokoje, sedla si na postel. Pohládila mě po vlasech, poškrábala mě za uchem, usmála se. Měla nádherných úsměv, plné rty, zelené hladové oči, vlasy splývající jí po ramenech až k ěadrům. Měla na sobě bílé tílko, pod kterým neměla podprsenku. A v pokoji byla zima. A ona nemluvila, jen si začala svlékat temné kalhoty. A lehat si ke mně.

A potom jsem ucítil kouř. Valil se jí z úst, z očí. Začínaly jí hořet vlasy.

Pak semnou cukla a já otevřel oči. Už jsem nesnil. Byl jsem v té místnosti zase osamocen, sám. Zdola už se

neozývaly žádné zvuky. Já jsem však zařval při zjištění, že půlka mého pokoje je v plamenech. Vyskočil jsem z postele, zapálil si cigáro a nervózně chodil v dýmu.

Chlape, co teď?

Posbíral jsem si svoje věci, a protože byl východ po těch schůdcích z pokoje zablokován plameny, snažil jsem se otevřít to okýnko, ze kterého jsem ještě před chvílí hleděl na blesky a snil o slávě a svobodě.

Otevřít ale nešlo a tak jsem jím prohodil kufr.

Vystoupil jsem na střechu. Venku byl už klid. Déšť odešel spolu s bouří někam jinam a mě čekalo to samé.

Úplné šílenství

Seděl jsem v autě a vkládal jsem do své ospalosti tu největší sílu. Prázdná noční dálnice je jako cesta nikam. Připomíná vám to možná ty cesty, kdy se snažíte něčeho dosáhnout, ale vidíte jen krajnice a mírnou zatáčku. Za zatáčkou se skrývají další spolu s krajnicemi. Cíl je v nedohlednu, jak by pravil básník. Já bych spíše pravil, a to tvořím poezii, že cíl je někde uprostřed. Jel jsem něco málo přes 130 km/h a usínal. Hvězdy spolu s měsícem osvětlovaly cestu a já si říkal, jak líbezný by bylo jen tak usnout. Jaká pokora by to pro můj život byla. Ani jiskry vyskakující z kovu, který se tře o beton silnice, by mě nevyvedly z tohoto spánku. A poté, poté by přišel spánek věčný.

Usnul jsem. Zdálo se mi o malé ženě, která natahuje svou dlaň a hladí mě. Hladí mě po tváři a hloupě se usmívá. Spíše se mi směje. Směje se mé mrzutosti. Tomu, jak konejšivým způsobem dokážu brečet nad svou vlastní kaší umíchanou z mé duše. Zdály se mi mé vlastní destruktivní myšlenky. Kapka Brandy dopadla na můj jazyk. Seděl jsem v gauči, pil Brandy a nechal se hladit po tváři ženou, které jsem neviděl do tváře. Mimo její úsměv.

Ze spánku mě vytrhl ohlušující zvuk pruhu u krajnice, který když přejedete, udělá takový tlumený odporný zvuk. Zvuk mého života. Mé existence.

Automaticky jsem strhl volant zpět na vozovku. Měl jsem strach. Měl jsem strach ze smrti a z věčnosti spánku. Avšak mé myšlenky se nezdráhaly té touhy mě uložit k tomuto spánku...

Přijel jsem do města. Nebylo moc velké. Dva kruhové objezdy, něco jako náměstí, děsiví ošuntělí lidé, fabriky, noční život mladých, obchody a cizinci.

Bylo možná něco po čtvrté ráno. Zastavil jsem na parkovišti vedle kostela, za jehož zády byl temný park.

Napadlo mě, že tam zajdu. Sednu si na lavičku a zapálím si cigáro.

Park osvětlovaly pouliční lampy. Jejich světlo mi připadalo umělé jako nosy všech modelek, po kterých jsem v mládí tak toužil. Jako dítě. Jako hanebné dítě neznalé světa. Seděl jsem a poslouchal spalující se tabák cigarety.

Ze tmy se objevila postava. Mladý muž. Byl podnapilý. Ne moc. Ale byl. Usmíval se a vypadal jako pod vlivem lásky. Neměl jsem z něj strach.

Šel po chodníku kolem mé lavičky. Když mě míjel, zastavil se a zadíval se na mě. Můj konec. Říkal jsem si, můj konec. Vytáhne nůž a já nic neudělám. Bude mi to fuk. Omrzelo mě to. Omrzely mě peníze, omrzela mě láska, omrzel mě můj věčný neúspěch. A v tu chvíli? V tu chvíli jsem seděl za kostelem a hleděl do obličeje zahaleného tmou mému andělu.

„Nemáš cigáro?“ zeptal se ten mladík.

„Ale jo,“ já na to, „tady máš.“

„Díky moc,“ natáhl ruku, vzal si cigáro a posadil se vedle mě.

Začal škrtat zapalovačem, ale nedařilo se mu to. Škrtal a třásl se zapalovačem. Ve světle, ve kterém se najednou ocitl, jsem spatřil tmavě hnědé krátké vlasy, tmavě hnědé oči, buclatý nos, rty výřečného člověka, malou bradku, štíhlé líce poseté nenápadnými uhry. Došlo mi, že není nebezpečný. Že kdyby nebyl pod vlivem, bál by se mě.

Vyndal jsem zapalovač z kapsy a připálil mu. Pokýval hlavou na dík, dal si nohu přes nohu a s labužnickým výdechem si pochutnával na dýmu.

mlčel jsem a hleděl do země. Po chvíli začal mluvit.

„Co tady vůbec děláš, vole?“

„Nejdříve jsem se chtěl zabít na dálnici, to mi nevyšlo. Teď tady sedím a čekám, že mě někdo zabije.“

„Tak to čekáš úplně zbytečně, vole!“ zasmál se.

„To jako proč?“

„Ty jako myslíš, že si tady jen tak sedneš a počkáš, než přijde chlápek s pistolí nebo čím a zabije tě?“ zasmál se hlasitěji a potáhnul si z cigára.

„No, tak nějak,“ odvětil jsem nejistě.

„Tak hele,“ otočil se na mě tělem, „takové kretény mám fakt rád. Jseš doopravdy na dně ze svého života, to chápu, byl bych z toho tvého určitě taky. Ale víš, v čem je háček? Jseš tak ubohej sráč, že si ani nedokážeš vzít život sám.“

„Ale dokážu, chceš to vidět?“ řekl jsem poněkud našťvaně.

„Nechci vidět tvou blbou sebevraždu,“ zasmál se znova. Vlastně se smál pořád.

„Víš co, vezmi si ještě jedno cigáro a běž,“ vybídl jsem ho.

„Nikam nepůjdu. Jde o to, žes mi právě zachránil život. Měl jsem fakt obrovskou chuť na cigáro a tys mě, vole, zachránil! Pojd' semnou!“ chytil mě za kabát, až mě doslova postavil na nohy.

Neříkal jsem ani slovo a šel s ním. Kymácel se ze strany na stranu a při každém pohledu do mého obličeje se mi smál. Jen jsem s ním ztrácel čas...

Po mlčenlivé chůzi asi tři sta metrů do jednoho paneláku jsme se octli před bytem. Nejspíš před jeho bytem. Otočil se na mě a dal si prst před ústa: „Pssst. Buď zticha a následuj mě.“

Přešli jsme předsíní a vešli do ložnice. Šel jsem nejvíc potichu, jak jsem uměl. Na rozdíl od mého přítele, který po

dobu své cesty bytem shazoval veškeré přítomné věci. Došli jsme k posteli a on rozsvítil malou lampičku. V posteli spala půvabná žena. Vypadala nevinně a křehce. Spala zamilovaným spánkem. Zpod peřiny jí trčela krásná jemná noha. Toužil jsem se jí dotknout. Přes půl tváře měla tmavé, skoro černé, vlasy. Byla tak krásná. Tak nevinná. Sršil z ní život.

„Najdi si tohle a budeš chtít žít. To ti zaručuju,“ řekl můj opilý neznámý známý. Řekl to ovšem trochu neohrabaně, takže se jeho žena okamžitě probudila a vyskočila z postele. Rozsvítila světlo místnosti. Stála tam v tričku a v kalhotkách, zatímco my oblečení, smradlaví a v botách a kabátech.

„TY JSI ZASE CHLASTAL!“ zařvala, až jsem nadskočil i já. „A KDO JE, SAKRA, TOHLE?“ ukázala na mě prstem. Na to efektivně odpověděl můj „anděl“. „Tohle, lásko, tohle je jeden sebevrah. Přišel se k nám zabít,“ usmál se a udělal princovský posunek, jako když si princ sundává klobouk. Než stačil dokončit své „představení“, dostal takovou facku, že se skácel k zemi. „Tak teď uvidíš, jak zabiju tebe, ty kříple!“ zaječela ta něžná, půvabná žena. „Zdrhej, vole!“ zaječel můj anděl.

Začal jsem utíkat spolu s ním. On po čtyřech, já s hořícím klackem za zadkem. Vyběhli jsme z panelového domu a utíkali směrem k parkovišti u kostela. Za námi běžela ta ženská křehká jako porcelán.

„Proč jí prostě všechno nevysvětlíme?“ zeptal jsem se v běhu.

„Protože vlastní zbrojní pas a nesnáší, když jsem nalitej,“ vydala ze sebe před chvílí ještě ta neznámá postava z parku.

Každý by uhádl, co se ozvalo, když tuto větu dokončil. Výstřel. Zahlédl jsem, jak se něco zabodlo do stromu, který byl zrovna metr ode mě.

„Tohle, kamaráde, tohle je život!“ smál se ten blázen a utíkal semnou.

Vyndal jsem klíčky a zařval: „Tamhle je moje auto, dělej!“

Vyjeli jsme se šílenou ženskou v patách na cestu.

„Ty vole, vidíš? Tohle je život. Pořád se chceš zabít?“

„Ne,“ odpověděl jsem. K mému udivení jsem to myslel vážně. Dokonce jsem se i začal smát. „A kam teď, chlape?“ zeptal jsem se a přeřadil na trojku.

„To je přece jasné, do hospody.“

„Dobře. Jo a ještě. Já jsem Greg.“

„Ondřej. Vítej ve světě mého podvědomí a šílenství. Ukážu ti, co je to život.“

V tu chvíli jsem ničemu nevěřil, ale bylo to tak. Cítil jsem se skvěle. I když po sedačce tekla krev z mého krku...

Vulgární hvězda Bezstarosti, s láskou

Jako Jim Carrey poprvé vyšel na pódium, jako Iggy Pop poprvé zazpíval jeho největší hit, jako Fante napsal svou první knihu, jako Rimbaud dostal dopis od Verlaina, jako Američané utnuli válku, jako Američané začali nesmyslnou válku, jako Havel rozbouřil moře, jako jsem se v sobotu ožral, tak já teď stojím na ulici, plný očekávání, plný snů, plný budoucnosti.

V ruce mám zbytek piva, v plicích kouř z cigára. Nemám zdání, kam můj život povede, nemám zdání, kudy bych jej mohl vést.

Přes minulost cesty nevedou, ale staví se s ní koleje. Na tohle bychom měli brát zřetel.

Abyste věděli, mám přítelkyni. Ženské, opravdu se vám omlouvám, ale mám přítelkyni. Skvělou, zdravě žárlivou ženu, která mi někdy umí nakopat do zadku.

Pili jsme v tu zmiňovanou sobotu v jednom baru. Já jsem byl na úrovni hvězdy. Kolem mě se motalo stále víc a víc lidí. Všichni se mnou mluvili, já mluvil s nimi. Pořád byl někde chlápek s foťákem a fotil můj pohyb. Dělal mi to dobře. Teda ne tak, že bych z toho měl erekci, nebo tak něco. Ti nadrženi, musí prominout, leč já nejsem ten, který píše Padesát odstínu mého zadku a podobný bullshit, jak to dneska intelektuální mládež říká. Kdybyste chtěli porno, běžte na net! Tohle je literatura, myslím.

Seděli jsme a pili Jeleny. Padalo to do mě. Seděli jsme u baru. Já, Daniel a týpek, co si říká Die Mond, asi. Stáli jsme a žvanili sračky. Barmanka byla spolehlivá, neb moc nepřitažlivá. Věnovali jsme se našim sračkám. Já jsem passenger and I ride a vy mi můžete políbit zadek, cítil jsem se.

„Mohl bych číst ty moje debiloviny,“ žvatlal jsem.

„Jo, vole.“

„Jo, vole a mohl bys mi do toho udělat hudbu.“

„To je rap.“

„Seru na rap, tohle je poezie.“

„Jsi mimo, vole!“

Dostal jsem to. Ne jako ženská. Dostal jsem nakládačku. Zvedl jsem se a s pivem mířil zpět ke stolu.

„Co je, vole? Moje holka si našla holku?!“ zvolal jsem. Nikdo si mě moc nevsímal. Sedělo tam pár lidí, žvatlali o kravinách a s mojí holkou se bavila nějaká další ženská, celkem ušla, měla dobrý boty. A tak jsem si přisedl, zapálil si cigáro, nadzvedl pivo, pomodlil se a klopil ho. Když jsem ho položil, viděl jsem naproti mě sedět nějakého skrčka. Smál se.

„A ty jsi kdo?“

„Mě říkají Dejv.“

„Tak Dejv, jo? A jak se jmenuješ doopravdy?“

„No Dejv.“

„Do háje, to je ale debilní.“

„A ty se jmenuješ jak?“ zeptal se mě.

„Honza Pravák,“ zalhal jsem, načež jsem sklidil smích od těch, kteří seděli poblíž a znali mě.

Chvíli jsem si z něho ještě dělal prdel. Nakonec jsem mu prozradil další falešné jméno a pod jeho zdáním, že jsem dobrý, jsem odešel.

Na hajzlu jsem se nemohl trefit. Všechno nasvědčovalo tomu, že mi bude zítra blbě. Vyšel jsem z hajzlu a uviděl sedět u stolu fanoušky místního hokejového klubu. A protože jsem byl to odpoledne na zápase, nějak jsem ucítil, že tam musím. Sednul jsem si.

„Vole, mám pro vás nový pokřik!“

„Tak povídej.“

„Já nevím, jak to bylo!“ nechal jsem se slyšet a zapálil si cigáro.

Potom, jsem asi něco ze sebe dostal pod bombardováním fotek fotografa, který mě fotil, jak mám na sobě fanouškovské šály a jsem s klukama velký kámoš. Největší fanda na světě. Ondřej Bezstarosti, těší mě, nejste z Kopřivnice? Hah, nemluvte semnou, nebo jo?

Když jsem procházel klub, potkal jsem týpka, kterého jsem znal jako dítě. Kdysi jsme spolu jezdili na skatu a on se pokusil udělat Ollie. Já jsem se mu podíval do očí a desetiletým hlasem jsem mu řekl: „Ale bylo.“ On mi na to striktně odpověděl: „Ale malé.“

Vyvinulo se to v situace, kdy jsme jeli na skatu za sebou po ulici plné lidí a řvali jsme: „ALE BYLO! ALE MALÉ! ALE BYLO! ALE MALÉ!“

A tak jsem se s ním dal do řeči. Lidem, se kterými tam byl, jsem podal informaci, že je to nejlepší týpek na světě. Možná jsem to přehnal, ale přišlo mi to v ten okamžik jako správná věc, to říct.

Zamířil jsem k našemu stolu a optal se mé holky, která nasávala s mým kámošem, jestli nejde tančit. Dostal jsem záporné odpovědi a tak jsem šel sám. Parket byl tak trochu po schodech dolů. Hráli tam DrumAndBass. Basy mi bušili do uší. Za střízliva bych hledal tichý, nikým nerušený pajzl, ale když jsem byl v ráži, začal jsem tančit jako kretén. Byla tam ta holka, co se seznámila s mojí holkou. Udělal jsem s ní otočku jako při tangu. Jen tak, protože mi to připadalo správné. V tom se přivalila moje ženská, stoupla si přede mě a začala tančit. Když jsem jí chtěl chytnout za pas, odstrčila mě. Moc jsem si to nezasloužil. A tak nám ten tanec chvíli vydržel a šli jsme pryč.

Další, co vím, je, že jsme šli vybrat prachy na město. Venku padal sníh a byla totální kosa. Všude prázdko, nikdo nikde nešílel, protože neměl koule z betonu, který je vyhřátý. Já taky ne, přesto jsem to risknul.

Zpátky v hospodě. Ty dvě kila jsem utratil absolutně ihned. Ještě jsem si, podle slov mé ženy na druhý den, půjčoval od někoho prachy. Dali jsme si za ně panáka Fernetu a partičku fotbálku. Nevím, kdo vyhrál, ale tipuju, že má žena. Miloval jsem její úsměv na tváři. Byla taky v ráži.

Ještě se tam stalo pár šíleností jako rozflákanej stůl, který jsem chtěl opravit a dostal jsem ještě zmrdané, moje ztracená čepice, kterou jsem našel u spícího ožraly, mého kámoše. Toho samého jsem vynášel s vyhazovačem k jinému stolu, protože my měli speciální místa, ale díky incidentu se stolem jsme o ně přišli. Já ho držel za nohy, on za ramena. Ani se neprobudil. Krásná to Růženka, co mi šlohla kulich, do prdele!

Po nějaké době, když už jste nasyceni vším tím šílenstvím a toužíte jít domů, seberete veškerou svou lásku, k tomu přiberete i svou lásku, pokud nějakou máte a jdete pryč. Jdete k ní, protože u ní je to lepší. Vždycky je to u ní lepší. Ona to nechápe, vám je to jasné.

Šli jsme a zase se pod rouškou alkoholu hádali kvůli nějaké píčovině. Okamžitě jsme se ale dali dohromady a společně šli zmrzlou ulicí k ní do postele. Byla nám zima. Oběma.

Kousek před jejím barákem mi podklouzla noha a spadl jsem na zem. Dal jsem si parádně hlavou o zem, což asi moje žena nezaznamenala, protože mi do ksichtu okamžitě nakopala sněh. A já, protože mi kdysi bylo sedm a dvě malé holky mi udělaly to samé a mě to strašně poznamenalo, jsem se nasral, po chvilce mojím ženušku chytil, pohřbil ji do závěje a trochu to s tím sněhem přehnal. Když se vzchopila, řekla, ať jdu do prdele. A já ji předbíhal jak kretén a omlouval se jí.

A protože je to nádherná a dost šílená láska, nakonec se usmála, opřela své čelo k mému a políbila mě. A já věděl,

že to byl zase pěkný večer a že se k ní přitisknu, až budu usínat.

No a tak jsme zpět u piva a cigára. Prohlížím si ulici. Sním o budoucnosti, ale přítomnost je tak jistá, že požívá mou budoucnost. A tak se proti tomu snažím bojovat. Křápu to do klávesnice, neštvu se s tím. Kdo se někdy bude obtěžovat se mnou? Nikdo. Na papíře zůstanu nesmrtelný.